

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΘΡΑΝΙΟ

#1

ΈΝΤΟΠΗ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΙΛΙΟΣΙΩΝ, ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΤΙΣ ΑΝΑΓΚΕΣ ΜΑΣ,

Η σωστή μόρφωση, πράγματι, μπορεί να μου δώσει όχι μόνο ένα ποκέτο γνώσεων του στυλ: «Ξέρω να επιλύω μια δευτεροβάθμια εξίσωση», αλλά κυρίως τα εργαλεία για να μπορώ να αντιλαμβάνομαι τί συμβαίνει γύρω μου και πώς μπορώ να δράσω. Μου δίνει την κριτική σκέψη, που με βοηθά να αναρωτιέμαι. Γιατί η 25η Μαρτίου είναι εθνική γιορτή; Σε τί χρειάζεται μία εθνική γιορτή και ειδικά η παρέλαση; Γιατί ζητούνται άριοι σημαιοφόροι; Γιατί συμβαίνει αυτό; Τί το προκάλεσε; Πώς μπορώ να το αλλάξω; Πώς μπορώ να παρέμβω;

«Είναι το σύστημα διδασκαλίας η διδασκαλία του συστήματος;»

Η διδασκαλία τού συστήματος ξεκίνησε από τις πρώτες τάξεις στο δημοτικό, όπου είχα την πρώτη επαφή με τον ανταγωνισμό και το σύστημα βαθμολογίας. Την επιτήρηση και την τιμωρία ως μέσα συμμόρφωσης και την εξουσία από τους "ειδήμονες". Οι "ειδήμονες" μου μαθαίνουν "αλήθειες" προκαθορισμένες τις οποίες δεν μου επιτρέπουν να αμφισβητήσω και να διερευνήσω περαιτέρω.

«Γιατί το σχολείο δεν μου προσφέρει κριτική σκέψη;»

Το σχολείο αποτελεί κομμάτι του συστήματος και έχει σαν στόχο να αποκτήσω μια σειρά από ειδικές γνώσεις, δίχως ικανότητα κρίσης πάνω σε αυτές. Γνώσεις που θα με κάνουν αποδοτικό ρομποτάκι, όταν βγω στην αγορά εργασίας. Έτσι, όσο δεν εναντιώνομαι σε αυτό για το οποίο με προορίζουν, τα αφεντικά κερδίζουν όλο και περισσότερο από την εργασία μου, διαιωνίζοντας έτσι το σύστημα εκμετάλλευσης.

ΑΟΛΚΗ ΤΟΥ «ΤΑΡΤΑΚΙΖΜΟΥ»

ΔΡΟΥΜΕ ΜΑΖΙ, ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ

«Η Μακεδονία είναι ελληνική»

Το όνομα Μακεδονία, πέρα από την περιφέρεια του ελληνικού κράτους, αναφέρεται και στη γεωγραφική περιοχή που εκτείνεται/μοιράζεται σε εδάφη της Ελλάδας, Βουλγαρίας, Αλβανίας και πΓΔΜ. Το ότι στο σχολείο μας μαθαίνουν ότι η Μακεδονία είναι διαμέρισμα της Ελλάδας και μόνο, δε σημαίνει ότι είναι απαραίτητα έτσι. Στη Γιουγκοσλαβία υπήρχε ομόσπονδο κράτος που ονομαζόταν Δημοκρατία της Μακεδονίας και αυτό γινόταν αποδεκτό από όλα τα άλλα κράτη (και από την Ελλάδα). Στην πραγματικότητα, όλη αυτή ιστορία ξεκίνησε όταν η μέχρι τότε «Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Μακεδονίας» θέλησε να αφαιρέσει από την ονομασία της τη λέξη «Σοσιαλιστική» και να ονομάζεται απλά «Δημοκρατία της Μακεδονίας»... Πληροφοριακά, το 1925 το ελληνικό Υπουργείο Παιδείας είχε εκδώσει αλφαριθμό για τα Μακεδονίτικα, το «Άμπετσένταρ», για τους κατοίκους του κομματιού της Μακεδονίας που είχαν ενταχθεί στο ελληνικό κράτος.

«Οι Σκοπιανοί έχουν αλυτρωτικές τάσεις έναντι της Ελλάδας και θέλουν να επεκτείνουν το κράτος τους μέχρι τον Όλυμπο»

Το κράτος της Μακεδονίας έχει έκταση 26.000 τετρ. χλμ και το προσωπικό των ενόπλων δυνάμεων του απαριθμεί 24.000 άτομα. Η έκταση της Ελλάδας είναι 132.000 τετρ. χλμ και οι ένοπλες δυνάμεις της αριθμούν 141.000 άτομα. Ταυτόχρονα, η Ελλάδα είναι μέλος ισχυρών πολιτικο-στρατιωτικών ενώσεων (Ευρωπαϊκή Ένωση, ΝΑΤΟ), ενώ η Μακεδονία όχι. Πώς είναι δυνατόν να πιστεύει κανείς ότι η Μακεδονία δείχνει επιθετικότητα σε βάρος της Ελλάδας; Μήπως συμβαίνει το αντίθετο; Χαρακτηριστικό είναι το σύνθημα: «στα όπλα στα όπλα να πάρουμε τα Σκόπια», που ακούγεται στα συλλαλητήρια για το Μακεδονικό, από το 1992 έως σήμερα.

«Και για ποιο λόγο να δείχνει επιθετικότητα η Ελλάδα σε βάρος της Μακεδονίας;»

Με την κατάρρευση των σοσιαλιστικών χωρών και το διαμελισμό της Γιουγκοσλαβίας, που ξεκίνησε το 1991, η Ελλάδα, που βρέθηκε στο στρατόπεδο των νικητών, επεδίωξε ενεργά να πάρει μέρος στη μοιρασία των λαφύρων. Η διείσδυση έγινε αφενός στον οικονομικό τομέα, με το ελληνικό κεφάλαιο να αναδεικνύεται σε βασικό «παίκτη» στις χώρες των Βαλκανίων, τόσο στις τηλεπικοινωνίες όσο και στον τραπεζικό τομέα. Ήταν όμως και στρατιωτική. Πρώτον, με παρουσία ελληνικού στρατού στην περιοχή, μέσω της συμμετοχής σε «ειρηνευτικές» αποστολές του ΝΑΤΟ (Ελληνική Δύναμη Κοσσυφοπεδίου, Ελληνική Δύναμη Σκοπίων – ναι, υπήρχε και αυτό), δεύτερον, με το να δηλώνει παρούσα κι έτοιμη να πάρει μέρος στη νέα μοιρασία της περιοχής, που έγινε με τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας, με άλλα λόγια, με το να προβάλλει η ίδια διεκδικήσεις απέναντι σε φανταστικούς εχθρούς, έχοντας έτσι έτοιμη δικαιολογία για την επιθετικότητά της απέναντι στη Δημοκρατία της Μακεδονίας.

«Είναι δίκαιη η συμφωνία των Πρεσπών;»

Σε καμία περίπτωση. Και δε θα μπορούσε να είναι, από τη στιγμή που ένα κράτος έρχεται να επιβάλει σε ένα άλλο τί όνομα θα επιλέξει να έχει. Η Ελλάδα δεν έχει κανένα δικαίωμα να έχει λόγο στο αν η γειτονική χώρα θα λέγεται Μακεδονία, Ήπειρος, Κρήτη, Πελοπόννησος, ή όπως αλλιώς θέλει... Στο Βέλγιο υπάρχει επαρχία που λέγεται Λουξεμβούργο, η οποία συνορεύει με τη χώρα Λουξεμβούργο. Αυτό σημαίνει ότι οι Λουξεμβουργιανοί έχουν «αλυτρωτικές τάσεις» σε βάρος του Βελγίου;

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΑ

«Μόνο πουστής να μη γίνεται...»

Ο σεξουαλικός προσανατολισμός δεν αφορά κανένα άλλο άτομο εκτός από εκείνα που πρόκειται να εμπλακούν ερωτικά. Όπως τα στρέιτ άτομα δεν επιλέγουν να είναι στρέιτ, έτσι και οι γκέι (+λεσβίες, μπάι, τρανς, κουράρο). Δεν ψυνόμαστε να πειθαρχηθούμε σε κανόνες που ορίζουν με ποιά άτομα και με ποιόν τρόπο πρέπει να ερωτευόμαστε ή/και να κάνουμε σεξ. Εμείς οι ίδιοι/ες ξέρουμε καλύτερα, πώς αισθανόμαστε πιο όμορφα με το σώμα μας και τη διάθεσή μας. Γιατί η σεξουαλική μας ταυτότητα είναι απλά η σεξουαλική μας ταυτότητα, ένα χαρακτηριστικό του εαυτού μας, όπως το χρώμα των ματιών μας.

«Έχει τάξι με το λλέσ, μάγκας/
Έχει τάξι με το λλούς, πουτάνα»

Το δίπτυχο αυτό προκύπτει από την πατριαρχική αντίθηψη πως οι γυναίκες δεν μπορούν να εκφράζουν την σεξουαλικότητά τους, πρέπει να είναι σεμνές, να προσέχουν τί φοράνε, πού πάνε και να περιορίζουν τις σεξουαλικές τους επαφές, ώστε να μην κακοχαρακτηριστούν, παρενοχληθούν και εν τέλει βιαστούν. Δεν είναι λοιπόν δυνατό να θέλουν απλά να κάνουν σεξ, όπως οι άντρες, διότι έτσι αξίζουν κάθε καταπιεστική και κακοποιητική συμπεριφορά. Μέσα στο σύστημα της πατριαρχίας, οι γυναίκες μπορούν να υπάρχουν μόνο ως «αντικείμενα» στα χέρια των αντρών, κάτι που φαίνεται και στη συγκεκριμένη κυρίαρχη φράση: Με πόσες έχει πάει ο «μάγκας»; Με όσες περισσότερες έχει πάει, τόσο πιο άντρας είναι. Οι άντρες από την άλλη, δεν επιτρέπεται να έχουν συναισθήματα, αυτό είναι μία καθαρά γυναικεία υπόθεση. Εμείς δεν θέλουμε να γίνουνε οι γυναίκες μάγκισσες και οι άντρες πουτάνοι, αλλά ο καθένας και η καθεμία να εκφράζεται σεξουαλικά ελεύθερα χωρίς να περιορίζει/περιορίζεται και χωρίς να καταπιέζει/καταπιέζεται.

«Κοίτα τι φοράει η τσουλά!»

Στο ίδιο πλαίσιο με το προηγούμενο, ένα ακόμη σχόλιο που αναπαράγει την κουλτούρα του slut-shaming (δηλ. οι γυναίκες θα έπρεπε να αισθάνονται ντροπή για τη σεξουαλικότητά τους), είναι να κατηγοριοποιούνται γυναίκες με βάση τα ρούχα τους. Το ντύσιμό μας δεν θα έπρεπε να το επιλέγουμε με βάση τί θα άρεσε (ή όχι) στους άντρες, με το αν μας κοιτάνε στο δρόμο (ή όχι) αλλά με το πώς εμείς νιώθουμε άνετα.

ΣΤΙΓΜΗ ΉΕΝ ΜΕΛΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΧΩΡΙΣ ΤΟΥΣ ΕΙ ΕΡΧΟΝΤΟΙ ΕΩΣ ΚΩΣ ΚΩΣ ΠΟΙΕΡΟΝΟΥΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΕΠΙΦΑΝΕΙΕΣ

Κάθε άνθρωπος μεταναστεύει αναζητώντας μία καλύτερη ζωή. Είτε ως πρόσφυγας, γιατί πέφτουν βόμβες στο σπίτι του, είτε ως οικονομικός μετανάστης, γιατί δεν μπορεί να ζει σε συνθήκες πείνας και εξαθλίωσης. Σε αυτές τις περιπτώσεις το ξερίζωμα από την χώρα του είναι μία Βίαιη διαδικασία. Οι μετανάστες/ριες έχουν ανάγκη μία αξιοπρεπή ζωή (μισθό, κοινωνικοποίηση κ.α.), όπως όλες/οι μας, άλλωστε. Βρίσκουν το τείχος του ρατσισμού που αναπαράγεται από το κράτος και τα media, αλλά και από τους ξενοφοβικούς ντόπιους που τους υποτιμούν και τους εκμεταλλεύονται. Λόγω της περιθωριοποίησης από τους ντόπιους, αλλά και των κοινών τους χαρακτηριστικών (γλώσσα, κουμπούρα, θρησκεία), οι μετανάστες/ριες αναγκάζονται να ζουν κυρίως μεταξύ τους. Η ευθύνη δεν είναι στον/νη μετανάστη/ρια που βρήκε ασφάλεια στις «κλίκες» των μεταναστών, αλλά στον ρατσιστή που τον στραβοκοίταξε και τον απομόνωσε.

Είμαστε ενάντια σε κάθε διάκριση και καταπίεση, είτε συμβαίνει στο σχολείο, είτε στη δουλειά, είτε στην πλατεία. Όλες/οι μισούμε τους αυταρχικούς καθηγούτες που μας επιβάλλονται, τα αφεντικά που μας ξεζουμίζουν, τους μπάτσους, τους φασίστες και κάθε ισχυρό που επιβάλλει τη θέση του απέναντι στον αδύναμο.

**Τι' αυτό είναι αναγκαίο να δημιουργήσουμε
κοινούς αγώνες μεταναστριών και ντόπιων
για να φτιάξουμε ένα ελεύθερο κόσμο
που θα ζούμε ισότιμα με αλληλεγγύη
και συντροφικότητα.**

